

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2019. december 31.
(kedd)**

Horváth Géza

EGY KÜLÖNLEGES ÉJSZAKA

Énekek: 276,1,4; 280; 503

Alapige: 1Móz 28,16

Imádkozzunk!

Drága Urunk, Téged hívtunk segítségül ennek az esztendőnek az első napján, és most Neked adunk hálát ennek az évnek az utolsó estéjén. Magasztalunk Téged, hogy Te öröktől fogva vagy és leszel. Dicsőítünk Téged, hogy csak mi vagyunk mulandóság alá rekesztett emberek, de Te megmaradsz minden időben, ahogy valljuk az ősi zsoltárban, és nekünk egyetlen ajándékunk, lehetőségünk van, hogy Tebenned bízunk minden nap és minden időben, minden körülmények között, ahogy most is megvallottuk ebben az énekben, hogy egyedüli reményünk, ó Isten, csak Te vagy! Megvalljuk Neked, hogy valóban a földi jó és szerencse mulandó, mint magunk, de könyörgünk, hogy ami örök kincsünk, abban tarts meg, őrizz meg és áldj meg bennünket, mert ilyen a hit drága kincse, amit Te munkáltál a mi szívünkben, a Te kegyelmed csodája által, amit erősítettél ebben az esztendőben is.

Köszönjük, Urunk, hogy Eléd hozhatjuk ezen az estén gyarlóságainkat, mulasztásainkat, terheinket, hiszen ennek az esztendőnek, Urunk, nemcsak áldásai voltak, hanem ennek az esztendőnek vannak elvesztegetett órái, amit most szánunk, amikor nem figyeltünk Rád, amikor elengedtük a Te kezedet, és magunk akartunk dönteni, a magunk akaratát akartuk végrehajtani. Bocsáss meg nekünk, Urunk, és kérünk, hogy Te oldozz fel mindnyájunkat egyen-egyenként! Hadd kérjük együtt, hogy „Oldj fel, küldj el, tölts el tűzzel!” Add, hogy legyen a régi odaszánás a mi szívünkben, hogy megújulhassunk ezen az estén a Te követésedben, hogy jobban szeressünk Téged, hűn s igazán!

EGY KÜLÖNLEGES ÉJSZAKA

Köszönjük, Úr Jézus, hogy kegyelmes voltál hozzánk ebben az esztendőben is. Hűséged végtelen – mi is boldogan zengjük, Urunk, hogy valóban a Te irgalmad mindig oly közel volt hozzánk, akkor is, amikor örültünk, akkor is, amikor próbák alá tettél bennünket, hiszen van, akinek ez az esztendő örömet hozott, de van, akire gyászt, betegséget vagy terhet. Köszönjük Neked, Urunk, hogy már az első istentiszteleten a kezedbe tettünk mindent, mert Te ismered a mi életünket, utunkat, Te vezess bennünket szüntelen! Megvalljuk Neked, Urunk, valóban úgy látjuk visszanezve erre a háromszázhatvanöt napra, hogy a Te kegyelmed mindennap megújult fölöttünk, és valljuk, hogy a Te kegyelmességed miatt nincs még végünk, mert nem fogyott el a Te irgalmad.

Kérünk, most is szólj hozzánk a Te igéden keresztül, Urunk, és engedd, hogy meghalljuk, amit mondani akarsz nekünk, és ne legyünk engedetlenek a hallott beszéd iránt, hanem legyünk engedelmesek a Te szavadnak! Köszönjük, hogy megáll a Te igéd most is. Kérünk, add nekünk ezt a lelki eledelt kegyelmed által; Jézus Krisztusért kérünk.

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét hallgassuk meg a Mózes 1. könyve 28. fejezetének a 16. verséből: „*Jákób pedig fölébredvén álmából, monda: Bizonyára az Úr van e helyen, és én nem tudtam.*”

Kedves testvérek, egyetlen igeverset olvastam – reménység szerint az itt ülők legtöbbje által nagyon jól ismert történetből – a Jákób történetéből, a 28. fejezet 16. versét, amikor egy éjszakán Jákób így ébredt fel, hogy „bizonyára az Úr van e helyen, és én nem tudtam”. Ez a Bibliának az egyik legkülönlegesebb éjszakája. Nem tudom van-e még a Szentírásban ilyen nagyon különleges éjszaka, mint ez, azzal a csodálatos álombeli látással együtt, abban a hatalmas létrában, ami összekötötte a mennyet a földdel, amin a menny angyalai fel- s lejárkáltak, és ahol az Isten megszólalt és beszélt vele! A mai éjszaka is ilyen, hiszen az esztendőnek van-e még egy ilyen különleges éjszakája, amire ilyen sokan készülnek, amely éjszakán olyan sokan fennmaradnak, vagy amely éjszakát annyira várnának!

Ez is egy különleges éjszaka, a szilveszter éjszakája, amit az emberek kétféleképpen töltenek: a hívó ember az Úrral való beszélgetéssel tölti, hitbeli, lelki élményeivel sokasítva, a világ fiai pedig dorbézolnak. Beszerezték a pezsgőt, ételeket, italokat, meg van szervezve ennek az éjszakának a menüje és minden, ami ehhez tartozik. A baráti társaságok összejönnek szórakozni, és nem jellemzi őket a csend, a várakozás, a szent vágyakozás, csak az, hogy ezt az éjszakát átmulassák.

Nekem ez a történet azért fontos, amit most veletek szeretnék megosztani, mert ezen a különleges éjszakán Jákób sok mindent átélt. Tudjuk, hogy akkor történt ez az éjszakai látomás, amikor elmenekült az Ézsauval való konfliktus után, miután elcsalta tőle az elsőszülöttségi jogot. Éjszaka azután leheveredett, egy követ tett a feje alá, és nagyon kiszolgáltatott volt ott egyedül, a szeretett

családja nélkül. Nagyon egyszerű körülmények vannak ott a pusztában, és az a csodálatos, hogy ezen az estén Isten beszél egy ilyen emberrel, mint Jákób.

Akik hitben járnak, azok tudják, hogy életünk egyik legnagyobb csodája, hogy bűneink ellenére Isten még mindig beszél velünk! Hogy mindazok ellenére, ami történt, ami a hátunk mögött van, ahogyan tettünk, cselekedtünk, Isten megszólal és beszél Jákóbbal, ad neki egy csodálatos ígéretet, és megpecsételi egy látomással. A Bibliának az egyik legszebb képe ez, amiről aztán majd János evangélista is beszél az 1. fejezetben, tudniillik, hogy össze van kapcsolva a menny és a föld, és a menny angyalai ezen a létrán, ezen a lépcsőn le- s feljárnak. Ez arról beszél nekünk, hogy Jákób, akinek a nevében is ott van, hogy csaló, aki sok mindent elront, sok mindent testesen végez és csinál, mégis amikor Isten megjelenik és beszél vele, az ő életének része a menny.

Lássuk meg ezen az estén, hogy azok az Isten gyermekei, akik életének része a menny! Nem hibátlanok vagyunk, nem tökéletesek, akik igyekeznek megfelelni a Biblia előírásainak és szabályainak. De mint Isten gyermekei, akik bár bukdácsolunk ezen a földi vándorúton; és ezt a földi pályát olyan nehezen futjuk meg, mint az akadályversenyt az akadályfutó, akinek akadályokat kell leküzdenie futás közben, de az Isten gyermekei vagyunk, akik életének része a menny!

Így tesz erről bizonyosságot a Biblia sok-sok kedves hívő embere, amikor azt mondják, hogy életük része a menny. Amikor azt mondja Istennek egy kedves gyermeke: „a mi országunk mennyekben van, honnét az Úr Jézus Krisztust is várjuk!” Amikor azt mondja Pál apostol, hogy vágyakozik a mennybe, mert az sokkal inkább jobb! Tehát, a hívő ember a Biblia szerint az, akinek kegyelemből a mennyben van osztályrésze.

Hadd legyen az igének ez az első üzenete, bátorítása, vigasztalása és igazsága számunkra ma, az óesztendő utolsó estéjén, hogy a mi legnagyobb kincsünk az, hogy a menny részesei lehetünk, mennyei örökségünk van! Hogy Isten kitérül, és belátást enged Jákóbnak az Ő mennyei világába, és Jákób valóban, minden hibája, bűne, fondorlatossága, rafináltsága, furfangossága ellenére az Isten gyermeke, és életének ebben a részében is Isten végzi a maga tisztító, nevelő munkáját. Jaj, hány évnek kell még eltelnie, amíg Jákób úgy borul az ő drága Ura elé, hogy „nem bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz engemet!” De Isten nem mond le róla, nem hagyja el, nem úzi el, hanem biztatja, és megjelenik neki azon az éjszakán. Pedig Jákób ezen az éjszakán úgy alszik el, hogy egy roppant terhelt múlt van mögötte! Nálunk, ahol szolgáltam a faluban, volt egy olyan mondás, amikor valakiről nem akartak rosszat mondani nyíltan, de azért megjegyezték: „tetszik tudni, neki múltja van!” Ebben aztán benne volt minden: az elmúlt évtizedeknek, éveknek minden bukása, bűne, minden Isten-ellenessége.

Ezen az estén nézzük meg, vajon kiről lehetne elmondani, hogy neki nincs múltja? Mindnyájunknak van múltunk, testvérek! Így fogalmaztam meg: van egy múltunk, amely elől futunk, de közben haladunk Istentől elrendelt célunk felé. A jákóbi történetnek az a csodája, hogy ott van mögötte valóban egy múlt, de majd lássátok meg, hogy közben Jákób halad Istentől elrendelt célja felé! Mi-

EGY KÜLÖNLEGES ÉJSZAKA

csoda múlt van pedig Jákób mögött: ravaszság, csalás, a testvéri szeretet hiánya, és ezen az éjszakán ő úgy gondolja, hogy ez elől el lehet menekülni! Jákób még nem tudja, hogy ezt meg lehet bánni, ezt el lehet hagyni; új lapot lehet kezdeni! Jákób még nem tudja azt, hogy van bocsánat, van irgalom, van elengedés, van eltörlés!

Mikor erre gondoltam, hogy az embernek van múltja, eszembe jutott Pál apostol, amikor beszél a gyülekezetekhez, és bizonyosságot tesz a hívők előtt is; beszél az útjáról, hogy ő ki volt, és elmondja, hogy üldözte a Krisztus egyházát, erőszakos volt. Nem akar a múltjából semmit letagadni, mert a múltunkat nem lehet végképp eltörölni, de bocsánatot lehet rá nyerni! És miközben Jákób ott alszik ezen az éjszakán, megretten, mikor hallja az Istent. Isten jelenlétében, közelségében ez az ember megretten. Mi rettentí meg? Hát a múlt árnyai! A bűnös ember mindig megretten ezen az éjszakán. Isten gyermeke pedig megrendül, mert ezen az éjszakán erőt vesz rajta egy szent félelem. A világ fiai nem rendülnek meg ezen az éjszakán. A világ fiai, a hitetlenek, a pogányok, az istentelenek ezen az éjszakán nem rettennek meg semmitől! Isten gyermekeiként ezen az éjszakán megrendülünk, mert ha nem így van, akkor az azt jelenti, hogy nem vettük komolyan a bűneinket! Nem vettük komolyan azt, hogy mit mulasztottunk; mit tehattunk volna meg, amit nem tettünk! Mit nem rendeztünk el, amit elrendezhettünk volna! Mennyi minden van, amire azt mondtam: ezt ezen a héten megcsinálom, de elmaradt, és az már nem jön vissza többet!

Isten gyermeke mindig megrendül, de ugyanakkor mindig bizonyos is abban, hogy nem kell felettébb mégsem csüggednie, mert hatalmas Ura van! Amikor Pál apostol elmondja, hogy milyen múltja van, csodálatos bizonyosságot tesz az ő Uráról! Elmondja: azt nem lehet letagadni, amit én csináltam, azt nem lehet semmissé tenni, de „Isten kegyelme által vagyok, ami vagyok, és az Ő hozzám való kegyelme nem lett hiábavaló.” Tehát Jákób is, mint Isten gyermeke, még ennek az útnak a kezdetén van, Pál meg ezen az úton már jól előrehaladt. Isten gyermekének csak ez a kérdés: ezen az úton te hol vagy? Ezen az úton merre jársz? Még az elején vagy ennek az útnak, vagy már a vége felé? Vagy ezen az úton előrehaladtál, és már tudod azt, hogy a „kegyelem, mely rég utánam járt, ki tévelygőn, vakon bolyongtam utamon, egyszer csak rám talált”, és ez a kegyelem a múltat elfedezte; és ez a kegyelem az, amely tart engem napról-napra?

Péter apostolnak is van egy múltja, amikor a főpap udvarában elárulja Jézusát, és háromszor is mondja: „nem ismerem ezt az embert”. Aztán, mikor a feltámadás után beleveti magát a vízbe, megy az ő drága Megváltója felé, azt azért teszi, hogy a múlt ne terhelje többet, és azzal a bizonyossággal veti bele magát a vízbe és Jézus örökkévaló karjaiba, hogy Nála kész a bocsánat, és Nála el van készítve a kegyelem.

Az jutott eszembe, hogy a múltunk olyan, mint egy bomba, a megbocsátott múlt meg olyan, mint a hatástalanított bomba, amelyiknek a gyújtószerkezetét már eltávolították. Megvan még maga a szerkezet, benne van még a töltet, a robbanóanyag, de már nem tud felrobbanni, mert a gyújtószerkezetet a tűzsze-

részek eltávolították. Ez a különbség ember és ember között, hogy amíg nem találkozta Jézus Krisztussal, amíg nem lettél az Ő megváltott gyermeke, addig a múltad olyan, mint egy bomba. Amikor valaki találkozott Vele, és elmondhatta: megbocsáttattak néked a te bűneidet, eredj el és többé ne vétkezzél – az meg olyan, mint a gyújtószerkezetét vesztett bomba, hogy már nem tud felrobbanni. Ezt többféleképpen fogalmazza meg a Szentírás. Pál apostol az egyik helyen így fogalmazta meg: Nincs kárhóztató ítélet azok ellen, akik Jézus Krisztusban vannak. (Róma 8,1)

Isten beszélt Jákóbbal ezen az éjszakán. Testvérek, azt gondolom, hogy ezen az estén a legnagyobb ajándék, hogyha úgy tekinthetünk vissza erre az esztendőre, hogy Isten beszélt velünk, hogy olyan sok alkalommal megjelent az Úr! Nekünk már nem kell égi lajtorját várni, amin az Isten angyalai le- és feljárkálnak, éjszakai álmokra hivatkozni, mert nekünk kezünkben van már a Szentírás, a teljes írás, amely „Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.” Ez a nagy dolog Jákób életében is, hogy Jákób olyan, amilyen, de Isten beszél vele, nem hallgat el!

Hogyha erre az évre visszanezünk, lehet osztani, szorozni, gyököt vonni, hogy mit csináltunk, mennyire haladtunk, mennyit nyertünk, mennyit veszítettünk, mivel gyarapodtunk, mivel nem, de lehet úgyis megállni, hogy a legfontosabb az, hogy Isten beszélt velem! A legfontosabb az, hogy Isten szólt hozzám! A legfontosabb az, hogy megértettem az Ő üzenetét! A legfontosabb az, hogy szembesültem Istennek a szeretetével, mert Jákób itt tulajdonképpen ezzel szembesül! Még nem szembesül önmagával, önmaga keménységével, csaló voltával, de eggyel szembesülnie kell, az Istennek mindent felülhaladó, minden értelmet meghaladó szeretetével! És ezen az éjszakán, testvéreim, ez a mi feladatunk is! Isten gyermekének ez a kiváltsága, ez a lehetősége, ez az ajándéka! Ezt az időt azért kapjuk, hogy szembesüljünk Isten kimondhatatlan szeretetével és irgalmával!

Hadd olvassam fel az előző, 15. verset; a textusban nem olvastam fel, de annyira hozzá tartozik, hogy az Isten mit mond Jákóbnak, amire így válaszol, mikor felébred álmából: „Bizonyára, az Úr van ezen a helyen, és én nem tudtam. És ímé, én veled vagyok, hogy megőrizzelek téged valahová menédesz, és visszahozzalak e földre; mert el nem hagylak téged, míg be nem teljesítem, amit néked mondtam.” Arra gondoltam, hogy ezen az estén és éjszakán azért legyünk hálásak, hogy a mi életünkben is úgy, ahogy Jákób életében, csak egyetlen bizonyosság van: az, amit Isten mond és ígér, mert Jákób életében, ha megnézitek, mennyi bizonytalanság van! Tele van az élete bizonytalansággal! Még azt sem tudja, hogy hova megy! Még azt sem tudja, hogy hogyan fogják ott fogadni! Igaz, hogy rokonok, de „akármilyen kedves vendég, három napig untig elég” – mondja a magyar közmondás. Ki tudja, ott hogy fogják majd fogadni? Mit fog ott csinálni? Kibékül-e valaha Ézsauval? Visszatér-e még a szüleihez? Látja-e még őket? Elhagyni azt a földet, ahol született... Aki külföldön jár, az tudja, hogy milyen nehéz a honvágy. Aki kimegy külföldre valaminek a reményében, a szülő-

ahogy Isten elrendelte. Az életünk nem sorsszeszélynék a kezében van, hanem terved valósul rajta, Uram! Tehát, nem a bizonytalanra futunk! Úgy futunk, mint aki előtt nem bizonytalan a cél. Nem bizonytalan, mert valami teljesen bizonyos: az, hogy az Úr a mi oltalmunk és erősségünk.

És végül figyeljünk erre a mondatra: „Bizonyára az Úr van ezen a helyen, és én nem tudtam.” Hányszor nem tudtuk, hogy ott, ahol vagyunk, ott van az Úr! Hányszor nem tudtuk úgy, ahogy Jákób nem tudta, hogy ott van az Úr! Amikor a zsidók elmennek a fogságba, és azt mondják: ó, hát a hegedűinket most már akasszuk a fűzfákra, mert itt olyan messze vagyunk a templomtól, a kultusztól, az áldozatoktól, a szertartástól, a szent helytől! Már nincs is itt az Isten! Itt már a hegedűinket el lehet tenni, és akkor kiderül, hogy ott is az Úr az Úr! Hányszor nem tudtuk, testvérek, ebben az évben sem, hogy pedig az Úr van azon a helyen, mikor olyan körülmények között voltunk, amire nem számítottunk!

Emlékszem az életemből egy-két ilyen körülményre, amikor valóban olyan helyen kellett lennem, ami nem volt kívánatos, és nem volt szívderítő, és nagyon lázadtam, amiért Isten engem oda tett! És én is elmondhattam Jákóbbal azt, hogy pedig az Úr ott volt azon a helyen, csak én nem tudtam! Lehet, hogy vannak itt közöttük olyanok, akiknek ez az esztendő olyan körülményeket hozott, amikre rá lehet mondani ezt, hogy „és én nem tudtam, hogy az Úr van ott”. Egyszer kórházban mondta ezt valaki nekem, hogy ő akkor értette meg, hogy itt is itt van az Úr. Lehet, hogy valaki a ravatalozóban állt meg ebben az esztendőben egy kedvese, szerette, családtagja ravatala mellett, és ott is el lehet mondani: az Úr van azon a helyen, csak én nem tudtam! Lehet, hogy mi nem tudtuk, miért engedett bele, miért engedte meg, miért irányította vagy miért rendezte úgy a körülményeinket, hogy azok szomorúak legyenek, vagy megszorítsanak, vagy ilyen pusztákká legyenek, amilyen Jákób éjszakájának pusztája volt, és mégis a csoda az, hogy Jákób azt mondja: az Úr van ezen a helyen!

Ezen az estén álljunk az Úr elé, testvérek! Álljunk meg a mi Istenünk jelenlétében, és ha szorongatnak bűneink, ha múltunk elől futunk, vagy cipeljük magunkkal a mi adósságainkat, terheinket, el nem rendezett ügyeinket, azokat a bűnöket, amelyekre nem kértünk bocsánatot, amelyeket emberekkel nem rendeztünk el, azokkal, akikre tartozik, akiket érint, a holnapba ne menjünk úgy bele! Mert ma még lehet, ma még szabad leborulni a kereszt alatt, és dicőíteni az Úr Jézus Krisztust, aki számunkra összekötötte a mennyet a földdel! Jákób csak egy lajtorját, egy mennyei lépcsőt lát, de mi már tudjuk, hogy ez a mennyei lépcső Jézus Krisztusban jelent meg véglegesen, visszavonhatatlanul és elmúlhatatlanul. Ő kötötte össze az eget a földdel. Ő a mi megváltónk, megmentők és közbenjárónk. Általa vagyunk a menny fiai és a menny gyermekei.

Ezen az estén ezekre gondoljunk, és így boruljunk az Úr elé imádságban is, a mi drága Urunk elé, akinél nincs változás vagy változásnak árnyéka; aki kézben tartja a dolgokat; aki biztos kézzel vezeti a mi életünket, és aki mennyei hazánk felé vezet, amihez most egy évvel megint közelebb kerülhattünk!

Imádkozzunk!

Köszönjük azt a különleges éjszakát, Urunk, amelyen Jákóbbal beszéltél, és köszönjük ezt a különleges éjszakát is, amit megengedtél még érnünk kegyelmedből. Köszönjük Neked, hogy ezen az estén szembesülhetünk a Te szeretettel és irgalmaddal, és ez által szembesülhetünk önmagunkkal és bűneinkkel is. Kérünk Téged, tisztíts meg teljesen! Mossál meg, és fehérebbek leszünk a hónál! Add, hogy ne úgy menjünk tovább, ahogy Jákób, aki még sok éven keresztül fut, sok éven keresztül menekül, míg odaér a Te karjaidba, és nem akar már elbocsátani Téged, míg Te meg nem áldod őt.

Köszönjük, hogy ennyire szeretsz bennünket is, minden gyermekedet, Urunk. Megvalljuk, mindent megtettünk azért, hogy ne szeress, hogy elfordulj tőlünk, ne szólj hozzánk, és ne beszélj velünk, de köszönjük, hogy Te ennek ellenére mégis tanítasz, mégis faragsz bennünket, mégis tisztítod a mi kinövéseinket, vadhajtásainkat, mert azt akarod, hogy több gyümölcsöt teremjünk, hogy éljünk a Te dicsőségedre, Urunk, és ne a magunk javára. Kérünk azért, hogy áldd meg ezt az éjszakát! Visszatekintünk minden napjára ennek a lassan elmúló esztendőnek, és meglátjuk benne, hogy minden nap a Te jóságod tanúja, és nemhogy szívünknek nincs Rád panasz, hanem csak hálaadásra van oka, és a Te nagy, dicső neved magasztalására. Ezért áldd meg csönddel, békességgel, nyugalommal, hálaadással ezt az éjszakát!

Ámen.

503. ének

1. Már nyugosznak a völgyek, Az erdők s minden földek, Már alszik a világ,
De míg eljő az álom, A szívemet kitárom, S az Úrhoz küldök hő imát.
2. Ó, nap, hová tűnél el, Hová úzótt az éjjel, Mely harcban áll veled?
Te nem ragyogsz az égen, De más napom van nékem: Betölti Jézus szívemet.
3. Már rám borul az éjjel, De biztatnak reménnyel Ott fenn a csillagok,
Hogy engem is a mennybe Felvisz az Úr kegyelme, Ha a földtől megválhatok.
4. A test nyugalmat áhít, És leveti ruháit, Halandóság jelit,
De Jézusom az égbe' Öltöztet dicsőségbe, Ha végóráim elközelít.
5. Ti, fáradt tagok, mostan Tegyétek le nyugodtan A napnak terheit.
Vigadj, szívem, te is majd Levetheted a bút, bajt S a bűn terhét, mely keserít.
6. Már álom jó szememre; Ki vigyáz életemre, Ha most elszunnyadok?
Izráel őrizője Lesz házamnak védője: Nem érhetnek károk, bajok.
7. Te légy, Jézus, oltalmam, Nálad lesz jó jutalmam, Hű szárnyaid alatt. Te vigyázz csak, Uram, rám, Nem árt akkor a Sátán: Testem-lelkem békén marad.
8. Ti is távol s közelben, Akik szerettek engem: Békén pihenjetek;
A sötét éjszakába' Az Úr világossága Öröködjék hűn fölöttetek.